

New York Times-bestseller

MARY HIGGINS CLARK

MET ALAFAIR BURKE

HARTENDIEF

Een prachtige stranddag verandert in een nachtmerrie

XANDER

THRILLER

1

Laurie Moran verstijfde door het harde getoeter, alweer, deze keer afkomstig van de bestelauto achter hen.

Vanaf de bestuurdersplaats wierp Charlotte Pierce een vluchtige blik in haar spiegel, en ze stak gefrustreerd haar hand op. ‘Ik weet niet wat je van me wilt, ik kan geen kant op.’

Laurie hield even haar adem in toen de bestelwagen voor hen een smerige donkere wolk uitlaatgassen uitstootte.

Het was een gewone woensdag en nog geen twaalf uur, maar alles op de Long Island Expressway stond vast vanwege de stadsbewoners die rijen dik stonden, op zoek naar een plekje op het strand om de drukkende hitte in de straten van Manhattan te ontvluchten. Het twee uur durende autoritje naar de Hamptons zou op deze manier drie uur gaan duren en uiteindelijk, rond het einde van de week op vrijdagavond, oplopen tot een vier tot vijf uur durende rit.

Onaangedaan door de verkeersopstopping om hen heen zong Charlotte heerlijk mee met het nummer van Janis Joplin op de radio. ‘Take another little piece of my heart now, baby...’

Ze grijnsde even naar haar passagier. ‘Aaaah, de glamour van de LIE midden in ju-lei!’

Charlotte had de auto pas een maand geleden gekocht – een nieuwe Mercedes cabriolet – en schiep er nog steeds genoeg in om met open kap te rijden. Ze droeg een grote, ronde zonnebril en had een bobkapsel op kinlengte. Ze had haar haren strak achter haar oren gestopt voor de autorit. Laurie kon zien dat Charlotte van achter haar zonnebril langs Laurie heen naar de auto op de rechterrijstrook keek.

‘Die gozer hiernaast zit naar je te loeren. Die arme jongen weet

niet dat jij over niet al te lange tijd een getrouwde mevrouw bent.’

Automatisch draaide Laurie haar hoofd om. De chauffeur van de SUV glimlachte inderdaad in haar richting. Ze wendde snel haar blik af.

‘Kom op, hij zit ons aan te staren vanwege de muziek. Hij snapt ook wel dat we stokdoof zijn tegen de tijd dat we onze bestemming hebben bereikt.’

Alleen al door haar commentaar draaide Charlotte de volumeknop verder open. ‘Take it!’ zong ze en ze bewoog met haar schouders mee op de muziek. De diepe, vergenoegde lach die opklonk werkte aanstekelijk, en toen het verkeer weer op gang kwam, zat Laurie mee te lachen en te zingen met haar vriendin.

Ze had meer dan genoeg reden om iets te vieren. Over vier dagen zou ze met Alex Buckley trouwen, die meer dan twee jaar geprobeerd had haar ervan te overtuigen dat hij onderdeel kon zijn van haar drukke leven als weduwe en alleenstaande werkende moeder. Na een bescheiden plechtigheid in de kerk voor de familie en beste vrienden, en daarna een receptie en etentje in een van hun favoriete restaurants, zouden ze voor tien dagen naar Italië afreizen op huwelijksreis. Ze had niet alleen ruimte voor Alex gemaakt in haar leven; ze waren samen aan een veel beter leven begonnen.

Charlotte had Laurie uit haar hoofd gepraat om er ‘wittebroods-dagen met het gezin’ van te maken. De huwelijksreis met Alex zou de eerste keer zijn dat ze langer dan een paar nachtjes zonder haar tienjarige zoon Timmy zou doorbrengen. In plaats van een familie-tripje ná de bruiloft hadden Alex en zij voordat de bruiloft plaatsvond drie dagen aan de oostkant van Long Island gepland om met de directe familie de veertigste verjaardag van Alex te vieren.

Voor het uitstapje hadden ze het South Shore Resort & Spa in de Hamptons gekozen, direct aan de oceaan. Behalve Laurie, Alex en Timmy zou ook Lauries vader Leo van de partij zijn, evenals Alex’ broer Andrew met zijn vrouw en drie kinderen en natuurlijk

Ramon, die zichzelf altijd graag Alex' butler noemde maar eigenlijk meer een surrogaatoom voor hen allemaal was. Als extra hulp voor de kinderen hadden ze ook Timmy's favoriete oppas Kara meegevraagd.

Laurie was van plan geweest die ochtend vroeg te vertrekken met Alex, Timmy en Ramon, totdat daar een stokje voor gestoken werd. Ze was producent van de tv-serie *Verdacht*, een op het nieuws gebaseerd realityprogramma waarin onopgeloste zaken werden onderzocht. Als ze eenmaal terug was uit Italië, zou alles gereed zijn voor de opnamen van de volgende coldcase-aflevering. Acht jaar geleden was een journalist genaamd Jonathan Brown zomaar verdwenen. Volgens de echtgenote van Brown, Amy, had hij een afspraak met een anonieme bron over mogelijke fraude bij een farmaceutisch bedrijf. Toen bleek dat de politie niet kon bevestigen dat zo'n ontmoeting tussen de twee had plaatsgevonden, verschoof de verdenking naar Amy. Jonathan Brown werd nooit gevonden, dood noch levend, en Amy werd nooit in staat van beschuldiging gesteld.

Nadat ze een jaar lang geprobeerd had in contact te komen met ex-werknemers van het farmaceutisch bedrijf, richtte Laurie zich op een researcher die om het leven was gekomen bij een auto-ongeluk waarbij de dader was doorgereden en dat slechts één week nadat Brown werd vermist plaatsvond. Nog intrigerender was dat de weduwe van de researcher, Carrie, aan Laurie vertelde dat haar man zich zorgen had gemaakt over iets op zijn werk in de weken voor zijn dood. Toen Laurie aan Carrie vroeg of haar echtgenoot een verslaggever had gekend die Jonathan Brown heette, had Carrie verward gekeken totdat Laurie haar eraan herinnerde dat Brown een journalist was die een week voor het ongeluk van haar man verdwenen was.

Carrie was wit weggetrokken.

'Nee,' zei ze. 'Of tenminste, dat dacht ik niet. Maar ik herinner

me wel dat hij beefde als een rietje toen op het nieuws kwam dat die journalist werd vermist. Ik vroeg hem waarom hij daar zo door van streek was en hij antwoordde iets vaags; iets van hoe triest het was dat iemand met een gezin zomaar kon verdwijnen.'

Laurie was ervan overtuigd dat de overleden researcher Browns anonieme bron was geweest. Ze was van plan om de informatie over hun echtgenoten van Carrie en Amy als pressiemiddel te gebruiken om het farmaceutisch bedrijf te dwingen haar andere vragen te beantwoorden.

Ze kreeg een por tegen haar linkeronderarm. 'Hallo? Laurie? Contact!' De file had zich weer in beweging gezet en Charlotte zette de radio zachter zodat ze elkaar konden verstaan. 'Wat kijk je bezorgd. Wat is er? Je hebt alles in kannen en kruiken voor Alex zijn verjaardag. Voor de bruiloft en de huwelijksreis heb je ook alles geregeld. Je zat weer met je hoofd bij het werk, zeker?'

Inderdaad, dat klopte. Ze was die ochtend wakker geworden en had in haar inbox de laat verzonden e-mails van zowel Carrie als Amy aangetroffen, waarin redenen werden opgegeven zoals 'van gedachten veranderd' (Carrie) en 'paniekreactie' (Amy). Ze hadden allebei dezelfde avond plotseling besloten niet meer mee te werken aan het onderzoek en dus niet te verschijnen in *Verdacht*.

Laurie had het grootste deel van de ochtend pogingen gedaan om beide vrouwen te bereiken. Ze was van plan geweest ermee door te gaan tijdens de rit naar de Hamptons, maar precies op het moment dat Ramon hun koffers in de achterbak legde kwam de ene na de andere e-mail binnen. Ze waren afkomstig van twee verschillende advocaten die haar verzochten haar pogingen om contact te zoeken met hun respectievelijke cliënten, Carrie en Amy, te staken. Of de vrouwen nu waren bedreigd of omgekocht, de conclusie mocht duidelijk zijn. Iemand had hen onder druk gezet. Laurie had geen keus: ze zou de stekker uit een productie moeten trekken waar ze meteen na haar huwelijksreis mee van start had willen gaan.

Op haar aandringen waren alle anderen vast naar het strand vertrokken, zodat zij het slechte nieuws nog aan haar baas, Brett Young, kon vertellen. Twee uur later was ze geen spat verder gekomen met hem. Hij stond erop dat ze een andere onopgeloste zaak zou opsnorren om de uitzending door te kunnen laten gaan. Het enige lichtpuntje die ochtend was dat Charlotte een vakantiehuis bleek te hebben in East Hampton en er die avond heen wilde rijden. Charlotte had Lauries dilemma als excuus aangegrepen om veel vroeger te vertrekken.

‘Je hebt alles gedaan wat in je vermogen lag,’ verzekerde Charlotte haar. ‘Je kunt twee dode mannen niet tot leven wekken. Je hebt de politie verteld wat je wist, en meer kun je niet doen. En als die echtgenotes zich hebben laten omkopen door dat farmabedrijf, dan is dat hun zaak. Je kunt geen ijzer met handen breken, weet je nog?’

Laurie wist dat haar vriendin gelijk had, maar toch wilde ze het niet opgeven. Lauries eerste echtgenoot, Greg, was in koelen bloede vermoord, doodgeschoten, toen Timmy pas drie was. Ze kon zich niet voorstellen dat ze zich zou laten omkopen of intimideren en zich de mond zou laten snoeren in plaats van antwoorden te vinden op de vragen rond zijn dood.

‘Je vindt wel weer een andere zaak,’ zei Charlotte. ‘Dat lukt jou altijd. Maar over vier dagen ga je trouwen, schat. Wat dacht je dáárvan?’

‘Eerlijk zeggen?’ Laurie leunde met haar hoofd tegen de rugleuning van de passagiersstoel en genoot van de warme zon op haar huid. ‘Ik voel me bijna schuldig, zo gelukkig ben ik met Alex. Mag iemand wel zoveel geluk hebben in zijn leven? Op een gegeven moment moet er iets misgaan, denk ik dan.’

Charlotte sneerde: ‘Typisch mijn vriendin Laurie “de zwartkijker” Moran. Je hoeft je heus niet te verontschuldigen voor een beetje geluk. Je gaat gewoon drie prachtige dagen tegemoet aan de oceaan met jouw familie en die van Alex. En vanaf zondag beginnen jullie

samen een nieuw leven. Ik zou er maar elke seconde van genieten, dat heb je verdiend.'

Laurie kon zich voorstellen dat Greg precies hetzelfde tegen haar zou hebben gezegd.

Toen ze het parkeerterrein op reden, voelde Laurie eindelijk de stress van haar werk wegebben. Het South Shore Resort & Spa was licht en wit en modern. Het lag ook aan het mooiste strand van de Hamptons, vlak bij Montauk. Ze rook de zilte lucht, hoorde het brullen van de oceaan en het gekrijs van de zeemeeuwen die erboven cirkelden. Ze zag Alex en Timmy bij de hoofdingang van het hotel naast een groene minibus staan. Alex' jongere broer Andrew en zijn gezin uit Washington DC waren blijkbaar vlak voor hen gearriveerd.

Ze zag dat haar zoon Timmy als een perfect opgevoede jongen het voorportier opende voor zijn toekomstige tante Marcy. Vervolgens werd het achterportier opengeschoven en sprong de zevenjarige Johnny uit de auto, die Timmy omhelsde terwijl oom Andrew zijn vierjarige tweelingdochters naar buiten tilde. Timmy noemde de drie kinderen van Andrew al zijn 'kleine neefje en nichtjes'.

Charlotte toeterde twee keer kort om hun aankomst aan te kondigen. Toen Alex opkeek en de cabriolet in het oog kreeg, zag ze dat zijn neus al een beetje verbrand was door de middagzon. Zijn donkere haar was verwaaid. Hij toverde een brede glimlach op zijn gezicht.

Charlotte kreeg zogenaamd een appelflauwte. 'Kijk 'm nou staan daar, die vent van je. Volgens mij is het wederzijds, hoor.'

Laurie lachte ook naar hem. Charlotte had gelijk over Alex en dat het werk twee weken kon wachten. Tot die tijd zou ze al haar aandacht aan haar familie geven.

Te midden van de vrolijke begroetingen over en weer had niemand de witte Chrysler in de gaten die de parkeerplaats van het resort op reed terwijl Charlotte weg tufte.

Vanaf het achterterras van het South Shore Resort keek Marcy Buckley uit over de oceaan en ademde de zilte lucht diep in. Heerlijk om even de benen te strekken na ruim zeven uur in het minibusje te hebben gezeten. Ze waren voor zonsopgang uit DC vertrokken om op tijd te zijn voor de lunch in de Hamptons. Godzijdank was Johnny zo lief geweest om zijn tweelingzusjes onderweg te vermaken, maar dat vreselijke 'Baby Shark'-liedje hoopte ze nooit meer te hoeven horen.

Nu ze eenmaal in het hotel waren, was de aandacht van Emily en Chloe, voor zover twee vierjarigen die erbij konden houden, van hun grote broer naar Laurie, de aanstaande echtgenote van Alex, verschoven. Laurie was samen met Marcy met de kinderen het strand op gelopen om een kijkje te nemen, terwijl Andrew en Alex bezig waren met inchecken. De tweeling trok enthousiast aan het linnen van Lauries wijde witte broek om haar het verhaaltje te kunnen vertellen dat ze de vorige avond speciaal voor haar hadden verzonnen, over een puppy die alleen thuis achterblijft als het gezin op vakantie gaat. De meisjes waren altijd al in de ban van hun oom Alex, een bekende strafrechtadvocaat die regelmatig in het nieuws kwam. In de periode dat hij presentator was van het programma *Verdacht* hadden ze gesmeekt om ook te mogen kijken.

Toen ze Laurie hadden ontmoet werden ze nog enthousiaster, omdat ze had uitgelegd dat ook zij voor dat programma werkte en dat haar vader adjunct-commissaris van de politie van New York was. Marcy wist dat het normaal was dat kinderen andere volwassenen altijd interessanter vonden dan hun eigen saaie ouders, maar soms wilde ze er toch even op wijzen dat je haar en Andrew ook

niet mocht uitvlakken. Andrew was een veelgevraagd commercieel procesadvocaat in DC en Marcy was vijf jaar lang een succesvol actrice geweest na haar afstuderen in Californië. Maar voor Johnny en de meisjes was ze altijd *mammie*, en na alles wat ze ervoor over hadden gehad om een gezin te kunnen stichten, vond Marcy het allang best.

Terwijl de meisjes Laurie lof toezwaaiden, werd Johnny volledig in beslag genomen door Lauries tienjarige zoon Timmy. Johnny was drie jaar jonger en noemde Timmy al zijn 'coole neef' vanaf het moment dat hij van de verloving hoorde. Ze keek naar de jongens die een bal overgooiden bij de branding. Hoewel ze door het huwelijk een soort neefjes zouden worden, hadden ze makkelijk voor broertjes kunnen doorgaan. Laurie, Timmy en Johnny hadden sluiik, honingblond haar en een lichte huid terwijl zij, Andrew en de tweeling donkere krullen en een olijkleurige huid hadden. Marcy vond het fijn voor Johnny dat hij er nieuwe familie bij kreeg die meer op hem leek.

'Wij willen ook spelen,' riep Chloe schril. Emily keek met smekende donkerbruine ogen naar Marcy. De twee vormden altijd een volmaakte eenheid als ze in de aanval gingen, maar Emily was het makkelijkst te sussen van de twee. Marcy tuurde het strand af om te zien waar er gevaar kon schuilen voor haar meisjes, die graag een risico namen. De meeste mensen op het strand waren stellen, gezinnen en groepen. Ze merkte een vrouw op in een door de wind opbollende maxi-jurk, die foto's maakte van het water terwijl ze een sigaret rookte. De enige andere persoon die in zijn eentje leek te zijn droeg een korte broek, een T-shirt en een lichtblauw hoofdedsel dat haar aan het hoedje van haar moeder herinnerde dat ze altijd droeg op de boot.

Met een knik gaf ze toestemming. 'Maar niet te dicht bij het water.'

Ze zag dat Laurie glimlachte terwijl de meisjes hun sandalen uit-

schopten aan de rand van het terras en in de richting van de jongens renden.

‘De tweeling is in de wolken dat ze zondag bloemenmeisjes mogen zijn,’ zei Marcy. ‘Ze hebben al geoefend, maar ik waarschuw je: het kan zomaar gebeuren dat Chloe als een dolle over het middenpad gaat rennen en gillen, met Emily in haar kielzog.’

‘En dat is allemaal prima,’ zei Laurie. ‘Weet je dat ik me niet meer kan voorstellen dat ik ze eerst niet uit elkaar kon houden? Nu ik ze beter ken, vind ik ze allebei volkomen anders.’

‘Dat is een goed teken, dan ben je nu officieel familie.’ En Marcy meende het. Ze zag al dat het serieus was tussen Alex en Laurie toen hij hen in New York uitnodigde om haar te ontmoeten. Ze was de eerste vrouw die Alex ooit aan hen had voorgesteld die andere prioriteiten leek te hebben dan het veroveren van de meest begeerde vrijgezel van de stad. In de afgelopen twee jaar was het duidelijk geworden hoeveel Laurie en Alex om elkaar gaven.

‘Laurie!’

Marcy keek om en zag een jonge vrouw – eerder een tiener – die met uitgestrekte armen op Laurie toe rende. Haar lange blonde haar was in een staart gebonden, ze droeg een wit zomerjurkje en een zwarte rugzak. Laurie omhelsde het meisje hartelijk.

‘Dan bent u zeker mevrouw Buckley.’ Het meisje stak haar hand uit.

‘Marcy,’ corrigeerde ze. ‘En dan moet jij de beroemde Kara zijn. Jouw pannenkoeken met chocoladesnippers zijn legendarisch.’

Marcy wist dat Kara Timmy’s lievelingsoppas was en een steunpilaar voor de Morans, totdat ze afgelopen najaar was gaan studeren aan de SUNY-universiteit in Buffalo. Hun kennismakingsritueel werd onderbroken door een tienjarige die onder het zand zat en zich haastte om Kara te komen begroeten. Voordat Marcy’s kinderen op het achterterras waren aangekomen deed Timmy Kara al luid verslag van de nieuwe game die hij met haar wilde spelen.

‘Mam,’ klaagde Emily, ‘Jonathan wil de bal niet naar ons gooien.’
‘Jonathan?’ vroeg Laurie. ‘Wat krijgen we nou, sinds wanneer...?’

Marcy grinnikte. ‘Een nieuwe jongen op school heet Bartholomeus, en nu wil hij ook dat we zijn volledige naam gebruiken. Alle kinderen vinden het ineens cool om bij hun echte naam genoemd te worden.’

‘Klein wereldje,’ antwoordde Laurie. ‘Van de week zei Timmy nog tegen me dat hij “Timmy” kinderachtig vindt. Op zijn verzoek noem ik hem nu soms “Timothy”.’

‘Het is vast een bevlieging van allebei,’ zei Marcy.

Ze werden onderbroken door het geluid van mannenstemmen vanaf de overdekte passage. Het waren Alex, Andrew en Ramon. Andrew bewoog een setje sleutelkaarten van het hotel boven zijn hoofd heen en weer.

‘Wij hebben de bruidssuite,’ zei hij opschepperig. ‘Met dank aan mijn grote broer.’

‘Misverstandje bij de hotelbalie,’ legde Alex uit. ‘Mijn aanstaande en ik gaan deze week alles zo eerlijk mogelijk doen. De bruidssuite was de enige die groot genoeg is voor jullie en je voltallige kroost.’

‘Hebben wij even mazzel,’ zei Marcy, terwijl ze een van de sleutelkaarten aannam.

‘Maarre...’ Marcy wist nu al wat haar echtgenoot wilde voorstellen. ‘Wat zouden de dames van een middagje golf vinden?’

‘O, meen je dat nou?’ diende ze hem speels van repliek. ‘Ik dacht even dat je een dagje wellness ging voorstellen.’

‘Het gaat om Alex, dit zijn zijn laatste uurtjes als dertiger, en een zekere Ramon fluisterde me in dat een potje golf bovenaan zijn verlanglijstje staat.’

Ramon legde een schuldige hand op zijn hart. ‘Uiteraard is dit mijn grote fout. Leo komt pas vlak voor het diner aan, dus dit zou voor jullie vieren het moment kunnen zijn om een balletje te slaan.’

‘En jij dan, Ramon?’ vroeg Marcy. ‘We gaan jou natuurlijk niet buitensluiten.’

‘Ik heb mijn eigen verborgen agenda.’

‘Top secret,’ zei Timmy met een sluw glimlachje.

Marcy wist al dat Ramon hem beloofd had om Timmy als enige mee te nemen om te gaan shoppen, zodat hij een cadeautje kon kopen voor Alex, iets anders dan het cadeautje dat Laurie voor hen beiden had uitgekozen.

Laurie keek naar Marcy om te kijken wat zij ervan vond. ‘Ik ben een verschrikkelijke golfer, maar Alex wil alsmaar dat wij ook samen spelen zoals jij en Andrew.’

‘Lunch in het clubhuis en dan alleen even negen holes,’ beloofde Andrew.

Marcy zou haar drie kinderen onder de hoede van een oppas van negentien moeten achterlaten die ze nog maar net had ontmoet. Aan de andere kant was Laurie heel begrijpelijk de meest beschermende moeder die ze kende, en Laurie vertrouwde Kara volledig. Wat zou er in godsnaam mis kunnen gaan in dit paradijselijke verblijf aan de oceaan? vroeg ze zich af.

‘We gaan ervoor!’ zei ze en ze deed alsof ze een geweldige mep gaf met een club.

De twee stellen liepen via de overdekte passage naar hun kamers. Ondertussen bleef een vreemdeling – onder de rand van een blauw hoedje en achter het duister van zijn zonnebril – het strand af turen.